

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 900: Nếu Có Thể Sáng Suốt Thường Giác, Bất Tức Bất Ly. Thì Mọi Lúc Mọi Nơi, Đều Có Thể Đạt Được Sự Thọ Dụng Chân Thật

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 076)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu có thể sáng suốt thường giác, bất tức bất ly. Thì mọi lúc mọi nơi, đều có thể đạt được sự thọ dụng chân thật.】

Câu nói này một chút cũng không sai, mọi lúc mọi nơi, thuận cảnh cũng tốt, nghịch cảnh cũng tốt, bất luận là hoàn cảnh nào, quý vị đều đạt được lợi ích chân thật. Thế nào gọi là lợi ích chân thật? Quý vị đạt được tâm thanh tịnh, trong tâm quý vị thường sanh trí huệ, đây chính là lợi ích chân thật. Quý vị đối nhân xử thế tiếp vật mọi thứ đều như pháp, như pháp chính là Giới; nói cách khác, lợi ích chân thật chính là Giới - Định - Huệ. Mặc áo ăn cơm, công việc thường ngày, đối nhân xử thế tiếp vật, bất luận là hoàn cảnh nào, trong thuận cảnh thành tựu Giới Định Huệ, trong nghịch cảnh cũng thành tựu Giới Định Huệ; mấu chốt là ở chỗ quý vị có thể thấu suốt và dung nạp được Phật pháp hay không. Cách giảng này kỳ thực mà nói rất khó giảng, giảng ra đã rất khó rồi, quý vị nghe mà thấu hiểu được, thì quả thật tương đối không dễ dàng. Cho nên nếu không nắm vững kinh văn, quý vị thật sự không có chỗ nương tựa.

Phật pháp, Phật pháp là gì? Vô trụ sanh tâm, vô thật vô hư, xả bỏ bản thân vì người khác, lìa tứ tướng, lìa tứ kiến, làm lợi ích cho tất cả chúng sanh; Phật dạy bảo chúng ta, phải dùng thái độ như thế nào? “Bất thủ ư tướng, như như bất động”, hai câu này chúng ta vẫn chưa học tới, vẫn còn ở phần phía sau, những điều này chính là Phật pháp. Nói theo thông thường, Giới Định Huệ là Phật pháp, Giác Chánh Tịnh là Phật pháp, ý nghĩa này sâu rộng vô tận, chỉ nhìn bề ngoài thì không thể thấy được. Lục độ là Phật pháp, Thập nguyện là Phật pháp, quý vị phải thật sự có thể thể hội được, thật sự đem ứng dụng vào trong đời sống, thì quý vị liền đạt được thọ dụng.

“Sáng suốt thường giác”, sáng suốt chính là trạng thái tâm hoàn toàn tỉnh táo, không mê hoặc. Chư vị phải nhớ kỹ, động một niệm vì cái “Ta” thì liền mê mờ rồi. Cho nên tất cả chúng sanh thường ở trong sự mê hoặc, họ đều vì bản thân mình. Vì bản thân, liền tăng trưởng “Ngã kiến”, tăng trưởng “Ngã tướng”, sự việc này là một rắc rối lớn. Người học Phật thì nhiều, người thành Phật thì ít, nguyên nhân chính là ở chỗ này, họ không thể xả bỏ đi cái tôi của chính mình.

Xả thì bắt đầu xả từ đâu? Đây là điều trong quá khứ Chương Gia Đại sư đã dạy cho tôi, trước tiên hãy xả từ “Ngã sở” (những gì thuộc về Ta), đây là một chỗ để bắt tay vào hạ thủ công phu. Ngã sở chính là những thứ Ta sở hữu, chúng ta nói là vật ngoài thân, hãy bắt đầu xả từ chỗ này. Những thứ Ta sở hữu rất nhiều, trong rất nhiều thứ này thì bắt đầu xả từ đâu? Cái mà quý vị chấp trước nhất, cái mà quý vị buông không xuống nhất, hãy xả từ chỗ này. Thí dụ có người nói họ xem trọng tiền tài, những thứ khác đều có thể xả, nhưng tiền tài thì không thể xả, Phật liền dạy quý vị hãy bắt tay vào từ việc xả tài. Phải bắt đầu từ sở thích của quý vị, thứ quý vị yêu thích nhất, chấp trước nhất, hãy hạ thủ từ chỗ này. Cái này mà có thể xả được, thì những thứ khác liền dễ dàng rồi. Cũng giống như trị bệnh vậy, căn bệnh nghiêm trọng nhất thì trị trước, sau đó các tiêu bệnh khác liền dễ chữa thôi, cần phải có một điểm để hạ thủ.

Điều khó buông xả nhất, chính là những phiền não chấp trước sâu nặng, trước tiên hãy bắt đầu từ ngoài thân, bên ngoài có thể xả bỏ được, thì sau đó đối với cái thân này cũng chẳng thêm bận tâm nữa, thật sự đem thân tâm thế giới thả đều buông xả. Xả bỏ sự chấp trước vào thân này rồi, giác ngộ được rằng thân này vốn dĩ chẳng phải là của Ta. Một khi thấu đạt thân chẳng phải của Ta, thì lợi ích mang lại vô cùng to lớn, vì sao vậy? Nó sẽ không sanh bệnh, nó không già yếu, nó cũng chẳng chết; hễ có “Ta”, thì “Ta” bệnh, “Ta” già rồi, “Ta” chết. Người có cái “Ta”, thì họ mới có những thứ này; “Ta” đã không còn nữa, thì lấy đâu ra sanh lão bệnh tử chứ? Hoàn toàn không còn nữa. Xả là tốt! Không xả thì hồng bát, xả là tốt!

Phật dạy chúng ta xả, xả thân rồi, nhưng thân thể vẫn còn đó, thân xác thực vẫn đang tồn tại, lại còn rất khỏe mạnh, phải biết rằng thân không phải là của ta, thân là của Phật pháp, thân là của tất cả chúng sanh, làm việc vì tất cả chúng sanh, đây mới gọi là “hoàn toàn vì lợi ích người khác, không mưu cầu tư lợi”, quý vị phải hiểu được ý nghĩa này.

Lợi tha rồi, nếu nghĩ rằng “Ta đã làm bao nhiêu việc để lợi ích cho người khác”, thì quý vị đang là “Trụ pháp phát tâm”, “Trụ pháp tu hành”. Nói cách khác, sanh lão bệnh tử quý vị vẫn không thể siêu việt. Bắt buộc phải chuyển đổi từ ngay trong ý niệm, “Ngã” không còn nữa, không khởi tâm động niệm thì thôi, một khi đã khởi tâm động niệm thì đều là vì tất cả chúng sanh. Phạm vi “tất cả chúng sanh” này lớn bao nhiêu? Là tận hư không, trọn pháp giới. Không phải là ý nghĩ “anh là người thân của tôi, anh có quan hệ với tôi, anh là đồng hương của tôi”, những quan niệm này hoàn toàn không có! Tận hư không trọn pháp giới, được như vậy thì cái ngã đó mới thực sự không còn. Gia đình của tôi, bạn bè của tôi, đồng nghiệp của tôi, cái “Ngã” này của quý vị chưa phá trừ được, quý vị vẫn chưa xả kỷ, xả kỷ chính là xả bỏ cái “Ta”, quý vị vẫn chưa xả bỏ được.

Cho nên quý vị bất luận làm bao nhiêu việc tốt, vẫn y nguyên là trụ pháp phát tâm, bất luận tu như thế nào, dẫu tu lục độ vạn hạnh, thì vẫn là trụ pháp tu hành, cho nên quý vị sẽ không thể khai ngộ, đương nhiên càng không thể chứng quả; cũng có nghĩa là, nhị chương (phiền não chương và sở tri chương) của quý vị vô cùng nghiêm trọng, chương ngại của quý vị vẫn chưa đoạn trừ.